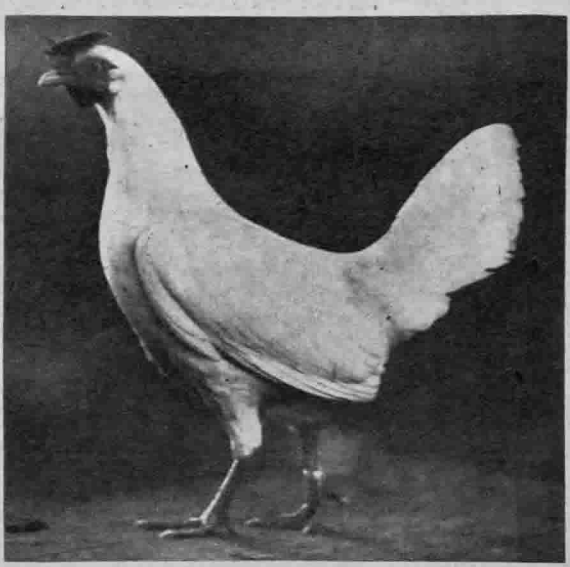

De Leghorn Krielen.

Er zijn de laatste weken enkele liefhebbers geweest, die gaarne iets over de Leghornkrielen zouden vernemen. Zoowel via de redactie als rechtstreeks kwamen er vragen. We willen gaarne voldoen aan het verzoek om ook de Leghornkrielen eens nader te bespreken. Vroeger zagen we deze krielen zelden, maar we weten: de vraag naar krielen is de laatste jaren zeer toegenomen en daarmee ook de verscheidenheid. Het is wel op-

Wit Leghorn Krielhen van uitstekend type.
(Uit foto-archief Avicultura)

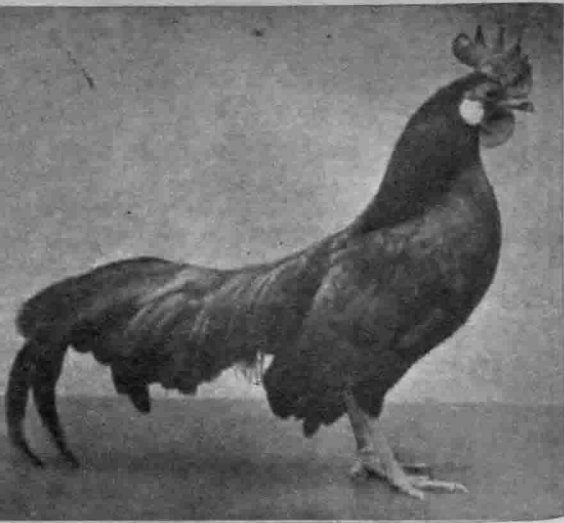
het gezicht, dat rood moet zijn, maar waarin vaak iets wit voorkomt. We letten hier dus speciaal op. Deze twee punten kunnen bij de beoordeeling reeds veel doen. De kinlellen zijn vrij lang en fraai van vorm, goed gerond en dun. De oogkleur is hoog of warm-oranje-kleurig. De haan heeft een vrij lange hals, welke fraai is gebogen en rijk moet zijn voorzien van sierveeren, welke vrij lang zijn met goede glans er op. De rug, welke lang is, loopt af naar de staart, hij is vrij breed en wordt smaller naar achteren. De buik en het achterlichaam niet al te spits en voorzien van een goede donsbevedering. Het zadel is breed, lang en rijk van sierveeren voorzien, goed rond; de schouders breed en krachtig; de vleugels lang, vrij groot, moeten goed stevig tegen het lichaam gedragen worden (goed opgetrokken, mogen dus nimmer uitzakken of te laag gehouden worden). De dijen zijn tamelijk lang en stevig, niet te zwaar, het geheel moet steeds in elk onderdeel slank van lijn blijven. Dit houde men bij elk onderdeel in het oog; alles moet harmonisch blijven. De loopbeenen krachtig, fijn van bouw en vrij lang, maar weer geen steltlopen er van maken. De staart is lang en vol bevederd, niet de vorm van een waaier aannemende, maar goed naar achter gehouden, een stompe hoek met de rug vormend en rijk van sikkels voorzien, welke de dieren een fraaie staart geven, welke ook weer geen sleepstaart mag zijn, dus de punten van de sikkels mogen niet de grond raken. Ook een te hoog gedragen staart is fout.

We letten op slecht gevormde kam, zijpranten aan de kam, te veel rood in de ooren, te veel wit in het gezicht, een scheeve staart, X-beenen, dons of veertjes aan de loopbeenen. Dit zijn allemaal groote fouten.

De hennen moeten, in het oog houdende de gewone verschillen tusschen mannelijke en vrouwelijke dieren, aan dezelfde raseigenschappen voldoen.

Nu nog iets over de kleuren.

De Witte Dwerg-Leghorn spreekt voor zichzelf, maar wie denkt: „O, een witte Leghornkriel is gemakkelijk te fokken” is er glad naast. Niets is juist zoo moeilijk en stelt zulke zware eischen als het fokken van een zuiver zilverwitten vogel met glans er op. Als ge in het bezit zijt van witte vogels of van vogels, welke gedeeltelijk wit moeten zijn, neem bijvoorbeeld van Sussex- of Hermeleinkleur, ga

Zwart Leghorn haantje.

Kleur diep glanzend, zwart tot op de huid, prima vleugels en pennen. Men lette op het fraaie type en de mooie staartpartij, sikkels en zadelbehang. Een werkelijk topdiertje, in prima conditie.

(Uit foto-archief Avicultura)

merkelijk, dat we van de groote Leghorns een pracht verscheidenheid bezittend, met de krielen van dit ras betrekkelijk zeer karig zijn bedeed. Inderdaad ligt hier een groot terrein voor liefhebbers van het fokken van rassen in dwergvorm open.

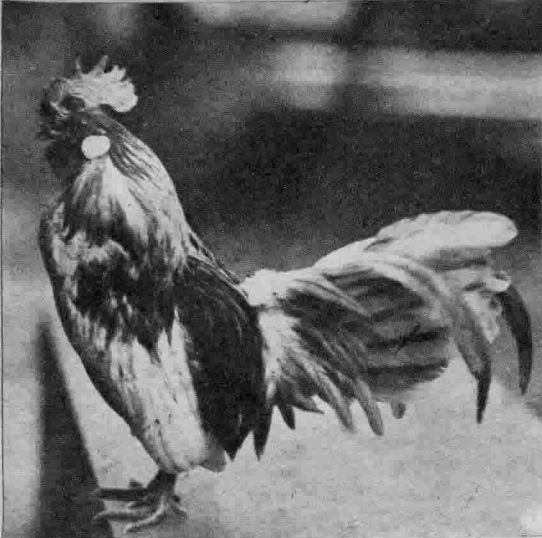
Wie echter denkt, dat dit gemakkelijk gaat, zal zich danig vergissen. De weg is zeer moeilijk, maar bij slagen zal dan ook de voldoening groot zijn. Er zijn reeds enkele liefhebbers van Leghornkrielen, die succes wisten te behalen en ook dieren van pracht kwaliteit fokten. We hebben de witte, zwarte, blauwe en patrijkskleur de laatste jaren reeds meermalen in goede kwaliteit in de kooien gezien en zij, die zich ook op het fokken van deze krielen willen toelagen, kunnen hier veel van leeren. Men denke maar aan een fraaie, zwarte vogel, klein en sierlijk van lijn met mooie sikkels en... gele pooten. Zoover hebben enkele fokkers het reeds gebracht. Nog het seizoen 1941—1942 hebben we exemplaren in handen gehad, welke al deze eigenschappen hadden. Maar dat is niet zoo maar in één of twee jaar bereikt, dat heeft tijd en volharding gekost!

Bij een Leghornkriel moet, wat de standaard-eischen betreft, het uiterlijk, type, lijn, enz. in overeenstemming zijn met de groote soort van dit ras, alles in verhouding, steeds de dwergvorm in het oog houdende. We moeten dus bij de dwergvorm een vlotte en sierlijke lijn behouden, welke geheel overeenkomt met de eischen aan de Leghorn gesteld. De Leghornkrielen zijn slank en toch niet al te smal op de schouders, maar naar achteren loopen ze iets smaller toe. Ze hebben een vrij breede en krachtige kop; een fraaie kam, welke goed scherp is ingesneden en met 5 tot 6 punten, welke vrij spits toelopen. De kam is fijn van weefsel. De ooren wit en glad zonder rimpels of vouwen en zonder rood, het gezicht weer rood zonder wit. Deze twee opgaven zijn al zeer moeilijk. In de ooren, welke wit moeten zijn, zien we nogal eens iets rood, en hij, die een hen of haan voor weet te brengen met een goed zuiver oor zonder rood, heeft al „iets” bereikt. Hetzelfde geldt voor

Patrijs Leghorn Krielhaan, mooi type en goede kleur en tekening.

(Amateurfoto)

Blauwe Leghorn Kriel van zeer goede kwaliteit.
(Uit foto-archief Avicultura)

het gezicht, dat rood moet zijn, maar waarin vaak iets wit voorkomt. We letten hier dus speciaal op. Deze twee punten kunnen bij de beoordeeling reeds veel doen. De kinlellen zijn vrij lang en fraai van vorm, goed gerond en dun. De oogkleur is hoog of warm-oranje-kleurig. De haan heeft een vrij lange hals, welke fraai is gebogen en rijk moet zijn voorzien van sierveeren, welke vrij lang zijn met goede glans er op. De rug, welke lang is, loopt af naar de staart, hij is vrij breed en wordt smaller naar achteren. De buik en het achterlichaam niet al te spits en voorzien van een goede donsbevedering. Het zadel is breed, lang en rijk van sierveeren voorzien, goed rond; de schouders breed en krachtig; de vleugels lang, vrij groot, moeten goed stevig tegen het lichaam gedragen worden (goed opgetrokken, mogen dus nimmer uitzakken of te laag gehouden worden). De dijen zijn tamelijk lang en stevig, niet te zwaar, het geheel moet steeds in elk onderdeel slank van lijn blijven. Dit houde men bij elk onderdeel in het oog; alles moet harmonisch blijven. De loopbeenen krachtig, fijn van bouw en vrij lang, maar weer geen steltlopen er van maken. De staart is lang en vol bevederd, niet de vorm van een waaiër aannemende, maar goed naar achter gehouden, een stompe hoek met de rug vormend en rijk van sikkels voorzien, welke de dieren een fraaie staart geven, welke ook weer geen sleepstaart mag zijn, dus de punten van de sikkels mogen niet de grond raken. Ook een te hoog gedragen staart is fout.

We letten op slecht gevormde kam, zijprant aan de kam, te veel rood in de ooren, te veel wit in het gezicht, een scheeve staart, X-beenen, dons of veertjes aan de loopbeenen. Dit zijn allemaal groote fouten.

De hennen moeten, in het oog houdende de gewone verschillen tusschen mannelijke en vrouwelijke dieren, aan dezelfde raseigenschappen voldoen.

Nu nog iets over de kleuren.

De Witte Dwerg-Leghorn spreekt voor zichzelf, maar wie denkt: „O, een witte Leghornkriel is gemakkelijk te fokken” is er glad naast. Niets is juist zoo moeilijk en stelt zulke zware eischen als het fokken van een zuiver zilverwitten vogel met glans er op. Als ge in het bezit zijt van witte vogels of van vogels, welke gedeeltelijk wit moeten zijn, neem bijvoorbeeld van Sussex- of Hermeleinkleur, ga

dan eens speciaal uw aandacht vestigen op het wit. Probeer eens een exemplaar in handen te krijgen, dat werkelijk zilverwit is in hals of op schouders en in zadel. Indien U zulk een dier gefokt hebt, wees er dan zuinig op. U moogt er trotsch op zijn, als U deze vindt. Veelal ziet U echter bij eenige studie verschil in tint, er zal dan wel iets van crème op die witte veeren zitten, zoowel in hals als zadel en ook op de vleugeldekeveeren. Zoek de beste zilverwitte vogels er uit en behoud die als fokdier, ze zijn van groote waarde.

Wat de zwarte betreft, zal het noodig zijn, dat we een fijne, diepglanzende zwarte kleur weten te fokken, zonder wit in dons en evenmin in de vleugelpennen, waar we spoedig wel eens witte toppen zien, evenals bij de staartwortelveeren wat veel wit. Voorts is de opgaaft: mooie gele beenen.

De fraaie blauwe tint gelijkmatig te fokken, is al evenmin eenvoudig. Bij alle enkelkleurige vogels zit de moeilijkheid in het behouden van één tint, het verschil in tint komt het meest voor op hals- en vleugeldekeveeren en in het zadel. De zwarte zullen hier wel iets van roode gloed laten zien, in plaats van kevergroene, zwarte glans. De blauwe een iets lichtere of donkerder tint.

Nog een fraaie vogel is de patrijskleur. Een mooie toom Patrijsleghornkrielen is iets om elken liefhebber in verrukking te brengen, maar ook geen eenvoudige opgave om deze in de juiste teekening te fokken. We bezitten echter ook in deze kleur reeds vrij aardige dieren.

Hiermede eindigen we dit Leghornkrielenpraatje. We weten, dat dit niet wil zeggen: nu kunnen we ze fokken of nu weten we er alles van, het is slechts een kleine aanwijzing, de fokker zal zelf het zijne er toe moeten doen en de liefde tot het fokken is nog steeds de beste leermeesteres.

DE V.